

NÄLKÄPELIN TEKIJÄLTÄ

SUZANNE COLLINS

WSOY

GREGOR JA SALAISUUKSIEN MERKIT

ALISMAAN TARINAT 4

ALISMAAN TARINAT

A I E M M I N I L M E S T Y N Y T

Ylismaan Gregor

Gregor ja Turman ennustus

Gregor ja Alismaan vitsaus

GREGOR JA SALAISUUKSIEN MERKIT

ALISMAAN TARINAT 4

**SUZANNE
COLLINS**

SUOMENTANUT HELENE BÜTZOW

**Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki**

Alfred Kordelinin säätiö on tukenut tämän kirjan suomennostyötä.

Englanninkielinen alkuteos *Gregor and the Marks of Secret*

Copyright © 2006 by Suzanne Collins. All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.

Suomenkielinen laitos © Helene Bützow ja WSOY 2015

Runot suomentanut Juhani Lindholm

ISBN 978-951-0-40942-8

Painettu EU:ssa

**Rosemary Stimolalle,
Kate Eganille ja Liz Szablalle**

ENSIMMÄINEN OSA
Kruunu

Ensimmäinen luku

Gregor istui sängyllä ja siveli arpia sormenpäällään. Niitä oli kahdenlaisia. Käsivarsissa risteilevät pitkät arvet olivat tulleet silloin, kun petolliset köynnökset olivat yrittäneet kiskoa hänet Alismaan viidakkoon. Syvemmmät arvet olivat syntyneet jättiläismuurahaisten puremista taistelussa, ja niitä oli melkein koko kehossa, vaikka jalat olivat kärsineet hyökkäyksessä eniten. Arvet eivät enää olleet samalla tavalla koholla kuin ennen, mutta erottuivat harmahtavanvaaleina niin selvästi, ettei Gregor voinut käyttää sortseja eikä lyhythihaisia paitoja. Sillä ei ollut ollut väliä silloin, kun ulkona oli ollut kylmä ja hänen oli pitänyt pukeutua lämpimästi, mutta heinäkuun yli kolmenkymmenen asteen helteisissä tilanne oli toinen.

Gregor irvisti ottaessaan ikkunalaudalta pienen kiviastian ja avasi sen kannen. Voide tuoksui vahvasti kitalta, ja haju levisi heti koko huoneeseen. Alismaan lääkärit olivat määränneet voidetta arpien hoitoon, mutta Gregor oli suhtautunut ohjeisiin aika huolettomasti.

Hän ei ollut oikeastaan ajatellutkaan koko asiaa, kunnes oli eräänä toukokuisena päivänä mennyt sortseissa olohuoneeseen, ja naapurissa asuva rouva Cormaci oli huudahtanut: ”Gregor, et voi mennä ulos jalat tuolla lailla paljaina! Ihmiset alkavat kysellä!”

Rouva Cormaci oli oikeassa. Oli suunnilleen miljardi asiaa, joita heidän perheensä piti varoa... ja kyselemisen oli listan kärkipäässä.

Hieroessaan mönjää jalkoihinsa Gregor ajatteli kaipeavasti kulmakunnan koripallokenttää, Keskuspuiston laajoja, vihreitä nurmikenttiä ja yleistä uimalaa. Aina-kin hän voisi mennä Alismaahan. Tieto siitä lohdutti hiukan.

Oli kohtalon ivaa, että Alismaa oli aina ennen tuntunut pelottavalta, mutta tänä kesänä siitä oli tullut pako- paikka. Tunkkaisen kuumassa asunnossa oli ahdasta, sillä siellä asuivat Gregorin lisäksi vuoteenomana oleva mummi, sairas isä ja Gregorin kaksi nuorempaa sis-koa, kahdeksanvuotias Lizzie ja kolmivuotias Boots. Ja siitä huolimatta joku tuntui aina puuttuvan... tyhjä tuo-li keittiössä... käyttämätön hammasharja pidikkeessä... joskus Gregor yllätti itsensä vaeltamasta huoneesta toi-seen kuin jotakin etsien ja tajusi toivovansa, että löytäisi äidin.

Äidillä oli Alismaassa monessakin mielessä paremmat oltavat kuin täällä. Siitä huolimatta että hän oli monta

kilometriä kotinsa alapuolella ja ikävöi perhettä kovasti. Ihmisten hallitsemassa Regalian kaupungissa oli lääkäreitä ja runsaasti hyvää ruokaa – lämpötila oli aina miellyttävä. Alismaassa äitiä kohdeltiin kuin kuningartarta. Jos ei ajatellut sitä, että kaupunki oli jatkuvasti sodan partaalla, se ei ollut lainkaan hullumpi lomakohde.

Gregor meni kylpyhuoneeseen pesemään kätensä sillä ainoalla aineella, jolla kalavoide tuntui lähtevän. Hankausjauheella. Sitten hän meni keittiöön ryhtyäkseen laittamaan aamiaista.

Häntä odotti iloinen yllätys. Rouva Cormaci oli jo keittiössä, vatkasi kananmunia ja kaatoi tuoremehua lasseihin. Pöydällä oli iso laatikollinen sokeripäälyysteisiä donitseja. Boots istui lastentuolissa valkoinen sokerikehä suun ympärillä ja mussutti munkkia. Lizzie oli näykinään kananmunia.

”Hei, mikäs erikoistilaisuus nyt on?” Gregor kysyi.

”Lizzie lähtee leirille!” ilmoitti Boots.

”Juuri niin, neitiseni”, sanoi rouva Cormaci. ”Ja me pidämme huolen siitä, että hän saa tukevan aamiaisen ennen lähtöä.”

”Tuuukevan aamiaisen”, vahvisti Boots. Hän työnsi tahmean kypälänsä donitsilaatikkoon ja tarjosi leivonnaista Lizzielle.

”Minulla on jo munkki”, Lizzie sanoi. Hän ei ollut koskenutkaan siihen. Gregor arvasi, että leirille lähtö to-

dennäköisesti hermostutti Lizzietä niin paljon, ettei hän pystynyt syömään.

”Mutta minulla ei ole”, Gregor sanoi. Hän otti kiinni Bootsia ranteesta, ohjasi donitsin suutaan kohti ja haukkasi ison palasen. Boots alkoi nauraa, halusi ehdottomasti syöttää Gregorille koko donitsin ja tuhri hänen kasvonsa sokeriin.

Gregorin isä tuli keittiöön kantaen tyhjää tarjotinta.

”Miten mummi voi?” Gregor kysyi ja katsoi tarkasti isän käsiä nähdäkseen, vapisivatko ne – se enteili aina huonoa päivää. Tänäpä kädet näyttivät kuitenkin vakailta.

”Ihan hyvin. Mummihan rakastaa hyviä donitseja”, isä sanoi hymyillen. Hän huomasi Lizzien koskemattoman aamiaislautasen. ”Lizzie, pistelepä ruoka poskeesi. Tänäpä on tärkeä päivä.”

Sanat vyöryivät Lizzien suusta, kuin pato olisi murtunut. ”Minusta minun ei pitäisi lähteä! Isä, minusta minun ei pitäisi lähteä! Entä jos täällä tapahtuu jotain ja minua tarvitaan, tai äidin tila huononee, tai entä jos kaikki ovatkin poissa, kun tulen takaisin?” Lizzie hengitti puuskuttaen. Gregor näki, että hän kiihdytti itseään epätoivoon.

”Kulta pieni, niin ei käy”, isä sanoi, kyykistyi ja tarttui Lizzien käsiin. ”Kuulehan nyt, me kaikki pärjäämme täällä oikein hyvin, ja sinä pärjääät hyvin leirillä. Ja äidin vointi kohenee päivä päivältä.”

”Liz, äiti haluaisi sinun lähtevän”, Gregor sanoi. ”Hän sanoi ainakin kaksikymmentä kertaa, että minun on käskettävä sinua lähtemään. Sitä paitsi sinähän et pysty menemään äidin luo ja –”

Isän katse sai Gregorin vaikenemaan. Tyhmää! Se oli tosi tyhmästi sanottu! Lizzie oli kerran toisensa jälkeen yrittänyt kerätä rohkeutta mennäkseen Alismaahan äitiä katsomaan, mutta viimeistään pyykkituvan venttiili-säleikön luona häneen oli iskenyt paha paniikkikohtaus. Liz oli aina käpertynyt henkeä haukkoen, vapisten ja hikoillen laattalattialle kuivausrummun viereen. Kaikki tiesivät, että Liz halusi hartaasti Alismaahan. Hän ei vain kyennyt lähtemään.

”Tarkoitan siis, anteeksi, tarkoitin vain että...” Gregor änkytti. Mutta vahinko oli jo tapahtunut. Lizzie näytti aivan murtuneelta.

”Se johtuu vain siitä, että siskosi on tässä huoneessa ainoa, jolla on järkeä”, sanoi rouva Cormaci. Hän oikaisi Lizzien palmikoita, jotka olivat muutenkin viivasuorassa. ”En suostuisi menemään Alismaahan, vaikka saisin miljoonan. Ei puhettakaan.”

Eräänä epätoivon hetkenä edellisenä keväänä Gregor oli päättänyt paljastaa perheen eriskummallisen salaisuuden rouva Cormacille. Hän oli kertonut koko jutun alkaen isän arvoituksellisesta katoamisesta kolme ja puoli vuotta sitten. Gregor oli kertonut, kuinka oli men-

nyt edellisenä kesänä Bootsien perässä pyykkituvan ilmanvaihtoaukosta, ja kuinka he olivat pudonneet monta kilometriä New Yorkin alapuolelle outoon, pimeään maailmaan, jota sanottiin Alismaaksi. Siellä asui jättiko-koisia, puhuvia eläimiä – torakoita, lepakoita, rottia, hämähäkkejä ja liuta muita – ja kalpeaihoinen, violettisilmäinen ihmisrotu, joka oli rakentanut Regalian kauniin, kivisen kaupungin. Jotkut otukset olivat ystäviä ja jotkut vihollisia, ja Gregorin oli usein vaikea erottaa niitä toisistaan. Hän oli ollut Alismaassa kolme kertaa: ensimmäisellä kerralla hän oli pelastanut isän, toisella kerralla hän oli joutunut kohtaamaan Turma-nimisen valkoi- sen rotan, ja muutama kuukausi sitten hän oli auttanut Alismaan tasalämpöisiä olentoja löytämään parannus- keinon hirvittävään kulkutautiin. Gregorin äiti oli saa- nut tartunnan, eikä kukaan osannut sanoa, milloin hän olisi niin terve että voisi palata kotiin. Lopuksi Gregor oli kertonut rouva Cormacille sarjasta ennustuksia, jois- sa häntä sanottiin soturiksi – ei miksi tahansa taisteli- jaksi vaan soturiksi, jonka oli määrä pelastaa Regalian väki sukupuuttoon kuolemislta – ja että muutaman vä- kivaltaisen tapahtuman jälkeen Gregoria oli alettu pitää myös vimmapäänä, jolla tarkoitettiin muutamia äärim- mäisen vaarallisia taistelijoita.

Rouva Cormaci ei keskeyttänyt kertomusta kertaa- kaan, ei kommentoinut sitä sanallakaan. Kun Gregor vii-

mein pääsi loppuun, rouva Cormaci sanoi vain: ”Aikamoinen tarina, en muuta sano.”

Ällistyttävintä oli, että rouva Cormaci tuntui uskovan Gregoria. Hänellä oli tietysti kysyttävää. Hän halusi tarkistaa kaiken isältä. Mutta rouva Cormaci oli epäillyt jo pitkään, että Gregorin perheessä oli meneillään jotain hyvin outoa. Totuus oli hänelle melkein helpotus. Se selitti katoamiset, Gregorin arvet ja sen miksi Bootsilla oli tapana tervehtiä torakoita.

Rouva Cormaci pystyi muutta mutkitta hyväksymään Alismaan mielikuvituksellisuuden. Olihan hän joka tapauksessa nainen, joka ennusti tarot-korteista ja mainosti palvelujaan ilmoituksissa, joita liimasi postilaatikoihin. Mutta rouva Cormacikin oli ollut hämmentynyt, kun Gregor oli vienyt hänet ensimmäisen kerran pyykkitupaan tapaamaan valtavaa, puhuvaa lepakkoa. Hän oli rupatellut lepakon kanssa kohteliaasti säästä ja sen sellaisesta, ja kun kuivausrummusta oli lentänyt nukkaa lepakon turkkiin, hän oli empimättä pyyhkäissyt sen pois sanoen: ”Pysypä hetki paikallasi. Sinulla on nukkaa korvasa.” Mutta kun lepakko oli lähtenyt, rouva Cormacin oli pitänyt istahtaa hetkeksi portaikkoon vetämään henkeä.

”Onko kaikki hyvin, rouva Cormaci?” Gregor kysyi. Hän ei missään tapauksessa halunnut, että naapuri saisi sydänkohtauksen siksi, että hänet oli vedetty tähän soppaan mukaan.

”Kaikki hyvin, ei mitään hätää”, rouva Cormaci sanoi ja taputti Gregoria hajamielisesti olkapäälle. ”On vain niin, että juttu ei vaikuttanut aivan todelliselta, ennen kuin näin sen lepakon... ja nyt se onkin todellisempi kuin olin osannut ajatella.”

Siitä hetkestä lähtien rouva Cormaci oli ottanut asiakseen pitää huolta Gregorin perheestä. Ja he suostuivat siihen, koska kaikki apu oli tarpeen.

Nyt rouva Cormaci lopetti Lizzien palmikoiden järjestelemisen. ”No niin, leirivaatteesi on pakattu. Saatte lounasta heti perillä. Panenko sinulle donitsin evääksi?” rouva Cormaci kysyi.

”Kiitos ei. En pysty syömään”, Lizzie sanoi. ”Haluan, että Gregor antaa sen Raastolle.”

”Hyvä on, Liz”, Gregor sanoi. Iso rotta pitäisi hänelle tänään kaikupaikannustunnin. Gregor ei oikeastaan pitänyt siitä, että Lizzien ruokaa annettiin Raastolle, mutta se oli Lizzielle tärkeää ja sai rotan aina paremmalle tuulelle.

Rouva Cormaci pudisteli päätään. ”Siellä alhaalla on vaikka millä mitalla olentoja, joilla on kovat ajat; kulkutauti raivosi, ruoka ei riitä, joku käy kimppuun... Miksi ihmeessä annat donitsisi jollekin nokkelalle rotalle, ainoalle joka varmasti pystyy huolehtimaan itsestään?”

”Siksi että hän on minusta yksinäinen”, Lizzie sanoi hiljaa.

Gregor tukahdutti tuskastuneen huokauksen. Lizzie sai kaikin mokomin pitää kiivasta ja vaarallisen äkkiipi-kaista Raastoa olentona, joka ansaitsi sääliä.

”Sinulla on kauhean suuri sydän noin pieneksi tytöksi”, rouva Cormaci sanoi ja rutisti Lizzietä. ”Menepä pesemään hampaat, ettet myöhästy bussista.”

Lizzie lähti iloisena siitä, että sai jättää aamiaisensa. Rouva Cormaci katsoi hänen peräänsä ja pudisti päätään. ”Olen huolissani hänestä.”

”Ehkä leiri tekee hänelle hyvää”, Gregor sanoi.

”Varmasti. Aivan varmasti tekee”, isä sanoi. Mutta kukaan ei näyttänyt täysin vakuuttuneelta.

Gregorilla oli noin tunti aikaa, ennen kuin hänen pitäisi lähteä Raaston tunnille. Hän istuutui keskustelemaan rouva Cormacin ja isän kanssa niin sanotusta perheyriyksestä.

Regalian ihmisillä oli museon täydeltä tavaraa, joka oli pudonnut New Yorkin kovaonnisilta asukkailta. Tavaraa oli kerätty talteen jo satoja vuosia, joten kokoelma oli melkoinen. Perheen taloudellisen tilanteen vuoksi Gregorilla oli lupa ottaa museosta mitä tahansa, mikä voisi olla arvoa. Ensimmäiseksi Gregor oli tutkinut vanhat lompakot ja kukkarot ja ottanut talteen jokaisen kolikonkin. Se oli pitänyt heidät jonkin aikaa leivässä.

Mutta rouva Cormaci ajatteli asiaa laajemmalta kantilta. ”Tiedän erään herran Otsin, joka ostaa ja myy an-

tiikkia.” Rouva Cormaci antoi Gregorille matkalaukun ja neuvoi häntä pakkaamaan sen täyteen seuraavalla Alismaan-matkallaan. Gregor teki työtä käskettyä. Osa tavaresta oli arvotonta, mutta joukossa oli sormus jossa oli iso punainen kivi, ja siitä saatiin niin paljon, että raha riitti kahden kuukauden laskuihin. Nyt sormusrahat alkoivat olla lopussa, ja he suunnittelivat seuraavia kauppvoja. Kaikki olivat samaa mieltä siitä, että heidän pitäisi myydä kaunis, vanha viulu, jonka Gregor oli löytänyt satulan alta museon perältä. Viulu oli aivan ehjä ja yhä kotelossaan. Jo päältä näki, että siitä saisi sievoisen summan.

Gregor oli kiitollinen tavaroiden myyntituloista, mutta ryöstöretket museoon eivät silti tuntuneet mukavilta. Hänestä ei ollut kiva ajatella lompakoita, sormusta, viulua... niiden omistajia ja sitä, millaisen lopun he olivat Alismaassa kohdanneet. Vain ani harva tavaroiden omistajista oli löydetty ja tuotu Regaliaan. Loput olivat heittäneet henkensä putoamisen seurauksena, tai rotat olivat saaneet heidät tunneleissa kiinni ja pistäneet poskeensa. ”Perheyritys” siis aiheutti Gregorille pahaa mieltä.

Mutta tänään hän pääsisi Alismaahan ilman, että hänen pitäisi vierailla museossa. Gregor aikoi käydä äidin luona, seurustella ystäviensä kanssa ja syödä runsaan aterian. Tänään olisi hauskaa... sitten kun hän olisi suo-

riutunut kaikupaikannustunnista Raaston kanssa.

”Sinun on parasta ruveta lähtemään, jos aiot ehtiä ajoissa sen rotan luo”, rouva Cormaci sanoi.

”Hei, Boots, haluatko lähteä katsomaan äitiä?” Gregor kysyi. Hän otti taskulampun naulakkokoukusta oven vierestä ja kiinnitti sen vyöhönsä.

”Haluan!” sanoi Boots. ”Haen sandaalit!” Boots pinkaisi innoissaan tiehensä. Hän piti kovasti Alismaasta, toisin kuin Lizzie.

Rouva Cormaci tarjoutui saattamaan heidät pyykkitupaan ja pitämään vahtia. Ensin kuitenkin poikettiin rouva Cormacin asuntoon. Hän avasi jääkaapin ja otti sieltä puolillaan olevan kulhon pastasalaattia. ”Kas tässä”, rouva Cormaci sanoi. ”Voitte saman tien viedä tämän rotalle.”

Gregor näytti Lizzien donitsia, joka oli kääräisty paperiseen lautasliinaan. ”Raastolle on jo tuliaisia.”

”Mitä, etkö muka jaksa kantaa tätä?” rouva Cormaci kysyi.

”Jaksan. Mutta minusta ei ole järkevää viedä Raastolle täysin syömäkelpoista salaattia. Se osaa hankkia oman ruokansa”, Gregor sanoi.

”Aioin joka tapauksessa heittää tämän pois. Epäilen, että majoneesi on jo pilaantumassa. Mutta tuskinpa se rottaa haittaa”, rouva Cormaci sanoi. ”Hetki vain, etsin paperipussin. En halua, että rotta nuolee kulhoani.”

Gregor pudisti päätään. ”Olette pahempi kuin Lizzie.” Rouva Cormaci saattoi kyllä saarnata Lizzielle donitsista, mutta Gregoria se ei hämännyt. Melkein joka kerta kun Gregor lähti Alismaahan, rouva Cormaci pakotti hänet raahaamaan mukanaan ruokaa Raastolle sillä verukkeella, että se ”oli pilaantumassa”.

”No, Lizziehän voi olla oikeassa. Mitä sillä rotalla muka on? Ei oikeaa kotia, ei perhettä, ja koko ajan on sodittava. Jokainen tarvitsee pientä piristystä elämäänsä. Hyvän aika, vie pastasalaatti rotalle äläkä mukise”, rouva Cormaci sanoi.

”Hyvä on”, Gregor sanoi. Hän ei tiennyt, miksi vastusti niin kovasti ruoan viemistä Raastolle. Tai kyllä hän tiesi. Gregor ei ollut hyvä kaikupaikannuksessa, ja Raaston kärsimätön asenne hänen kehuun edistymiseensä oli tehnyt hänet ensin epävarmaksi ja sitten uhmakkaaksi. Gregor ei käytännöllisesti katsoen enää edes yrittänyt oppia suunnistamaan pimeässä, ja Raasto tiesi sen. Kaikupaikannustunnit olivatkin muuttuneet kaksituntisiksi istunnoiksi, joissa Raasto sätti Gregoria heikoksi, laiskaksi surkimukseksi. Ajatuskin Raaston palkitsemisesta ruoalla sai Gregorin kiukustumaan pahan kerran.

Alhaalla pyykkituovassa rouva Cormaci varmisti, että reitti oli selvä ja nosti sitten peukalonsa pystyyn lähtömerkiksi. Gregor avasi venttiilin ritilän, vihelsi, ja Niken

pää tuli samassa näkyviin. Boots juoksi lähemmäksi ja silitteli lepakon naaman mustavalkoisia juovia.

”Tervehdys, prinsessa”, Nike kehräsi.

”Tervehdys, pinsessa”, Boots vastasi, ja kumpikin nauroi. Juttu oli toistunut jo suunnilleen viisikymmentä kertaa, mutta Bootsia se jaksoi aina vain huvittaa. Gregorista tuntui, että Nike nauroi ennen muuta Bootsin hilpeydelle. ”Me ollaan kaksi pinsessaa!” Boots selitti Gregorille.

”Jep, se on... tosi hyvä juttu, Boots”, Gregor sanoi virnistäen. Nike oli lepakkokuningattaren tytär ja siten oikea prinsessa. Torakat kutsuivat Bootsia prinsessaksi, koska olivat hulluina häneen, mutta se oli vain lempinimi. ”Lähdetäänpä liikkeelle, prinsessat, jotta ei myöhästytä.” Gregor koppasi Bootsin syliinsä ja kääntyi rouva Cormaciin päin. ”Nähdään kai illalla?”

”Totta kai. Hauskaa retkeä. Minä pidän täällä asioita silmällä”, rouva Cormaci sanoi.

Gregorista tuntui yhtäkkiä ikävältä, että hän oli tehnyt pastasalaatista sellaisen numeron. Miten hän viitsi kiistellä rouva Cormacin kanssa jostain tyhmästä pastapussista, vaikka naapuri oli ainoa asia, joka piti heidän perheensä tällä hetkellä koossa? ”Kiva, kiitos paljon, rouva Cormaci.”

Rouva Cormaci huiskautti vähättelevästi kättään. ”Eihän minulla ole mitään yhtä tärkeää tekemistä. Nyt teidän on parasta mennä.”

Laskeutuminen putkea pitkin ja pimeiden kivitunnelien läpi Regalian kirkkaasti valaistuun palatsiin sujui tavalliseen tapaan. Mutta Gregor oli myöhässä jäätyään kinaamaan rouva Cormacin kanssa Raaston ruokkimisesta. Hänen oli juostava tunnille heti, kun he pääsivät korkeaan saliin. Gregor pinkoi portaita alas sairaalakerroksen ohi eikä ehtinyt edes pistäytyä äitinsä luokse.

Alhaalla palatsin uumenissa Gregor nosti neljä vankkaa kivitelkeä painavan oven edestä, pujahti sisään ja jätti oven paluuta ajatellen hiukan raolleen. Hän laskeutui vielä monta porrasväliä alaspäin. Regalian neuvosto oli suostunut vastahakoisesti siihen, että Gregorin opitunnit voitaisiin pitää paikassa, joka oli periaatteessa kaupungin rajojen sisäpuolella, mutta jossa vain harvat tiesivät Raaston käyvän. Rotat ja ihmiset olivat soittineet keskenään jo satoja vuosia. Vain kourallinen ihmisiä pystyi suhtautumaan tyynesti siihen, että lähellä heidän kotiaan liikuskeli rotta.

Raasto odotti Gregoria heidän tavallisessa tapaamispaikassaan, isossa pyöreässä luolassa portaiden päässä. Rotta nojaili seinään ja näytti järsivän jonkinlaista luuta. Se siristi silmiään ja ärähti Gregorin taskulampun valon osuessa silmiin. ”Älä osoita minua silmiin! Montako kertaa sekin pitää sanoa?”

Gregor käänsi valokeilan sivuun, mutta ei viitsinyt

"Olet jokaisen jyrсийн vihollinen."

Kun Gregor ja pikkusisko Boots palaavat Alismaahan tapaamaan äitiään, joka jäi sinne toipumaan kulkutaudista, he tempautuvat jälleen seikkailuun. Alismaan nakertajat – hiiret – ovat lähettäneet nuorelle kuningatar Luxalle salaperäisen hätäviestin, ja Gregor, Boots ja Luxa ystävineen lähtevät ottamaan selvää, mistä on kysymys.

Karmea totuus selviää maanlaisen maailman sokkeloissa, joissa reikikunta törmää outoihin merkkeihin ja vanhoihin tuttuihin. Ikivanhojen ennustusten mukaan Gregor on soturi, joka pelastaa Alismaan kohtalon. Nyt hänen kykynsä joutuvat todelliseen koetukseen, kun uusi sota uhkaa kaikkia Alismaan asukkaita. Pääseekö Gregor perheineen enää koskaan elämään tavallista arkea kotona New Yorkissa?

Nälkäpeli-kirjoistaan tunnetun Suzanne Collinsin sykähdyttävän jännittävässä fantasiasarjassa ovat aiemmin ilmestyneet teokset *Ylismaan Gregor*, *Gregor ja Turman ennustus* ja *Gregor ja Alismaan vitsaus*.

"Elävä kerronta, taidokas rytmitys ja hieno henkilökuvaus tekevät fantasiaseikkailusta upean." – *The Horn Book*

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 409428

L85.2

ISBN 978-951-0-40942-8

Päällyksen kuvitus: Y. Bora Ülke